

Aligning Our Will with His

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Да съгласуваме своята воля с Неговата

От старейшина Юлисис Соарес
От Кворума на дванадесетте апостоли

October 2024 general conference

Following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven.

On a certain occasion, the Savior spoke of a merchant man who was searching for “goodly pearls.” During the merchant man’s search, he found one “of great price.” However, in order to acquire the magnificent pearl, this man had to sell all his possessions, which he promptly and joyfully did.

Through this short and thoughtful parable, the Savior beautifully taught that the kingdom of heaven is likened unto a priceless pearl, truly the most precious treasure that should be desired over all else. The fact that the merchant instantly sold all his possessions to obtain that valuable pearl clearly indicates that we should align our mind and desires with the will of the Lord and willingly do everything we can during our mortal journey to attain the eternal blessings of God’s kingdom.

To be worthy of this great reward, we certainly need, among other things, to give our best effort to set aside all self-centered pursuits and abandon any entanglement that holds us back from full commitment to the Lord and His higher and holier ways. The Apostle Paul refers to these sanctifying pursuits as “hav[ing] the mind of Christ.” As exemplified by Jesus Christ, this means “[doing] always those things that please [the Lord]” in our lives, or as some people say nowadays, this is “doing what works for the Lord.”

Ако следваме Господната воля в живота си, това ще ни позволи да открием най-скъпоценния бисер в света – небесното царство.

Веднъж Спасителят говори за един търговец, който търси „хубави бисери“. При това търсене той намира един „скъпоценен“. Обаче, за да се сдобие с великолепия бисер, човекът трябва да продаде всичките си притежания, което той прави незабавно и с радост.

Чрез тази кратка и съдържателна притча Спасителят учи по един красив начин, че небесното царство е подобно на безценен бисер, наистина най-ценното съкровище, което човек следва да желае повече от всичко. Фактът, че търговецът веднага продава всичките си притежания, за да се сдобие със скъпоценния бисер, ясно показва, че ние следва да съгласуваме мислите и желанията си с волята на Господи с желание да правим всичко по силите си по време на земното си пътуване, за да придобием вечните благословии на Божието царство.

За да сме достойни за тази голяма награда, определено е нужно, освен всичко друго, да даваме най-доброто от себе си, за да загърбваме всички егоцентрични стремежи и да изоставяме каквито и да било привички, които ни пречат напълно да се отдадем на Господ и на Неговите по-висши и по-свети начини. Апостол Павел нарича тези освещаващи стремежи „(да) имаме ум Христов“. Както Исус Христос показва чрез примера Си, това означава в живота да „върш(им) винаги онова, което (...) е угодно (на Господ)“ или, както казват някои хора днес, това, което „е

In a gospel sense, “[doing] always those things that please [the Lord]” relates to submitting our will to His will. The Savior thoughtfully taught the importance of this principle while instructing His disciples:

“For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me.

“And this is the Father’s will which hath sent me, that of all which he hath given me I should lose nothing, but should raise it up again at the last day.

“And this is the will of him that sent me, that every one which seeth the Son, and believeth on him, may have everlasting life: and I will raise him up at the last day.”

The Savior achieved a perfect and divine level of submission to the Father by allowing His will to be swallowed up in the Father’s will. He once said, “And he that sent me is with me: the Father hath not left me alone; for I do always those things that please him.” In teaching the Prophet Joseph Smith about the anguish and agonies of the Atonement, the Savior said:

“For behold, I, God, have suffered these things for all, that they might not suffer if they would repent; ...

“Which suffering caused myself, even God, the greatest of all, to tremble because of pain, and to bleed at every pore, and to suffer both body and spirit—and would that I might not drink the bitter cup, and shrink—

“Nevertheless, glory be to the Father, and I partook and finished my preparations unto the children of men.”

During our sojourn in mortality, we often wrestle with what we think we know, what we think is best, and what we assume works for us, as opposed to comprehending what Heavenly Father actually knows, what is eternally best, and what absolutely works for children within His plan. This great wrestle can become very complex, especially considering the prophecies contained in the scriptures for our day: “This know also, that in the last days ... men shall be lovers of their own selves, ... lovers of pleasures more than lovers of God.”

удобно за Господ“.

От гледна точка на Евангелието, да „върш(им) винаги онова, което (...) е угодно (на Господ)“, означава да съгласуваме волята си с Неговата. Спасителят загрижено учи за важността на този принцип, докато наставлява учениците Си:

„Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил.

И ето волята на Този, Който Ме е пратил: от всичко, което Ми е дал, да не изгубя нищо, но да го възкреса в последния ден.

Защото това е волята на Моя Отец: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и Аз да го възкреса в последния ден“.

Спасителят достига едно съвършено и божествено ниво на подчинение на Отца, като позволява собствената Му воля да бъде погълната от тази на Отца. Веднъж Той казва: „И Този, Който ме е пратил, е с Мене; не Ме е оставил сам, защото Аз върша винаги онова, което Му е угодно“. Докато учи пророка Джозеф Смит за мъките и страданията на Единението, Спасителят казва:

„Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят. (...)

Кое то страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да треперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна.

При все това, нека бъде слава на Отца, Аз отпих и завърших приготовленията Си за чедата човешки“.

През своя земен живот често се борим с това, което мислим, че знаем, което смятаме за най-добро и което предполагаме, че е най-удобно за нас, вместо да разбираме какво всъщност знае Небесният Отец, какво е най-добро от вечна перспектива и какво със сигурност е най-удобно за чедата според Неговия план. Тази голяма борба може да стане много заплетена, особено като се имат предвид съдържащите се в Писанията пророчества за нашите дни: „А това да знаеш, че в последните дни (...) човеците ще бъдат себелюбиви (...) обзети от сладострастие, отколкото от страст към Бога“.

One sign that indicates fulfillment of this prophecy is the current growing trend in the world, adopted by so many, of people becoming consumed with themselves and constantly proclaiming, “No matter what, I live my own truth or I do what works for me.” As Paul the Apostle said, they “seek their own, not the things which are Jesus Christ’s.” This way of thinking is often justified as being “authentic” by those who indulge in self-centered pursuits, focus on personal preferences, or want to justify certain types of behavior that frequently don’t match God’s loving plan and His will for them. If we let our heart and mind embrace this way of thinking, we can create significant stumbling blocks for ourselves in acquiring the most priceless pearl that God has lovingly prepared for His children—eternal life.

While it is true that each of us travels an individualized discipleship journey on the covenant path, striving to keep our hearts and minds centered on Christ Jesus, we need to be careful and constantly vigilant to not be tempted to adopt this type of worldly philosophy in our life. Elder Quentin L. Cook said that “being sincerely Christlike is an even more important goal than being authentic.”

My dear friends, when we choose to let God be the most powerful influence in our life over our self-serving pursuits, we can make progress in our discipleship and increase our capacity to unite our mind and heart with the Savior. On the other hand, when we don’t allow God’s way to prevail in our life, we are left to ourselves, and without the Lord’s inspiring guidance, we can justify almost anything we do or don’t do. We can also make excuses for ourselves by doing things our own way, saying in effect, “I am just doing things my way.”

On one occasion, while the Savior was declaring His doctrine, some people, particularly self-righteous Pharisees, rejected His message and boldly declared that they were children of

Едно знамение, което показва изпълнението на това пророчество, е разпространяващата се в момента тенденция в света, подкрепяна от мнозина, хората да стават все по-егоцентрични и постоянно да казват: „Независимо от всичко, аз живея според собствените си разбирания или това, което ми е удобно“. Както се изразява апостол Павел, „всички търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово“. Този начин на мислене често се защитава като „автентичен“ от хора, които са отдадени на егоцентрични стремежи, съсредоточени са върху лични предпочитания или които искат да оправдаят определен тип поведение, което често не съответства на любящия план на Бог и на Неговата воля за нас. Ако позволяваме на сърцето и разума си да „приветстват“ подобно мислене, можем да създаваме значителни препъни камъни по пътя си към придобиването на най-скъпоценния бисер, който Бог с любов е приготвил за Своите чедра – вечния живот.

Въпреки че е вярно, че всеки от нас върви по строго индивидуален път в ученичеството по заветната пътека, стремейки се сърцето и ума му да бъдат винаги съсредоточени върху Исус Христос, трябва да бъдем внимателни и постоянно нащрек, за да не се изкушаваме да приемем този тип светска философия в живота си. Старейшина Куентин Л. Кук веднъж споделя: „Да бъдем наистина подобни на Христос е дори по-важна цел от тази да бъдем неподправени“.

Мои скъпи приятели, когато избираме да позволяваме на Бог да бъде най-въздействащото влияние в живота ни, а не това да са нашите егоцентрични стремежи, ние можем да напредваме в ученичеството си и да увеличаваме способността си да обединяваме умовете и сърцата си със Спасителя. От друга страна, когато не позволяваме на Божия начин да надделява в живота ни, ние оставаме сами, а лишени от вдъхновяващото напътствие на Господ, ние можем да се оправдаваме за почти всичко, което правим или не правим. Можем също така да си намираме извинения за нещата, които правим по свой си начин, като казваме: „Правя го така, както знам“.

Веднъж, докато Спасителят преподава Своето учение, едни хора, по-конкретно самоуверени фарисеи, отхвърлят посланието Му и дръзко заявяват, че са потомци на

Abraham, implying that their lineage would grant them special privileges in the sight of God. That mentality led them to lean unto their own understanding and to disbelieve what the Savior was teaching. The Pharisees' reaction to Jesus was clear evidence that their presumptuous attitude left no place in their hearts for the Savior's words and God's way. In response, Jesus wisely and courageously declared that if they were true covenant children of Abraham, they would do the works of Abraham, especially considering that the God of Abraham was standing before them and teaching them the truth at that very moment.

Brothers and sisters, as you can see, acting on these mental gymnastics of "what works for me" versus doing "what always pleases the Lord" is not a new trend that is unique to our day. It is an age-old mentality that has crossed the centuries and often blinds the wise-in-their-own-eyes and confuses and exhausts many of God's children. This mentality is, in fact, an old trick of the adversary; it is a deceptive path that carefully leads God's children away from the true and faithful covenant path. While personal circumstances such as genetics, geography, and physical and mental challenges do influence our journey, in things that truly matter, there is an inner space where we are free to choose whether or not we will decide to follow the pattern the Lord has prepared for our life. Truly, "He marked the path and led the way, and ev'ry point [defined]."

As Christ's disciples, we desire to walk the path He marked for us during His mortal ministry. We not only desire to do His will and all that will please Him but also seek to emulate Him. As we strive to be true to every covenant we have entered into and live "by every word that proceedeth out of the mouth of God," we will be protected against falling victim to the sins and errors of the world—errors of philosophy and doctrine that would lead us away from those most precious pearls.

I have been personally inspired by how such spiritual submissiveness to God has impacted the lives of faithful disciples of Christ as they chose to do those things that work for and are pleasing

Авраам, намеквайки, че тяхното потекло ще им осигури специални привилегии в Божиите очи. Този начин на мислене ги кара да разчитат на собственото си разбиране и да се съмняват в ученията на Спасителя. Реакцията на фарисеите към Исус е ясно доказателство, че тяхното самонадеяно отношение не е оставило място в сърцата им за словата на Спасителя и за Божия начин. В отговор Исус мъдро и смело заявява, че ако бяха истински заветни чедра на Авраам, щяха да вършат Авраамовите дела, особено като се има предвид, че точно в този момент Богът на Авраам е застанал сред тях и ги учи на истината.

Братя и сестри, както виждате, да действате, водени от мисълта „така ми е удобно“, вместо да вършим „онова, което винаги е угодно на Господ“, не е нова тенденция, уникална за нашите дни. Такова мислене съществува от векове и често заслепява онези, които са мъдри в собствените си очи, и обърква и изтощава много от Божиите чедра. Всъщност този начин на мислене – стара хитрина на противника – е подвеждаща пътека, която умело отклонява Божиите чедра от истинната и изпълнена с вяра заветна пътека. Въпреки че обстоятелства като генетични фактори, географско положение, физически и умствени трудности влияят на нашето пътуване, за нещата, които са от истинско значение, има едно вътрешно „местенце“, на което сме свободни да избираме дали ще решим да следваме образаца, който Господ е подготвил за живота ни, или не. Той наистина „пътека светла начерта и в светлина вървим“.

Като ученици на Христос, ние желаем да вървим по пътеката, която Той е начертал за нас по време на земното Си служение. Ние не само желаем да вършим волята Му и всичко, което Му е угодно, но също така се опитваме да Му подражаваме. Като се стремим да сме верни на всеки завет, който сме склучили, и като живеем според „всяко слово, което излиза от Божиите уста“, ние ще бъдем защитени да не ставаме жертва на греховете и грешките на света – грешки на философии и учения, които биха ни отклонявали от най-скъпоценните бисери.

Лично съм бил вдъхновяван от начина, по който подобно духовно послушание на Бог е оказвало влияние в живота на верни ученици на Христос, когато те са избирали да

in the sight of the Lord. I know a young man who was unsettled about going on a mission but felt inspired to go and serve the Lord when he listened to a senior leader of the Church sharing his own personal testimony and sacred experience of serving as a missionary.

In his own words, this young man, now a returned missionary, said: “As I listened to the testimony of an Apostle of the Savior Jesus Christ, I was able to feel of God’s love for me, and I desired to share that love with others. At that moment I knew that I should serve a mission despite my fears, doubts, and concerns. I felt totally confident in the blessings and promises of God for His children. Today, I am a new person; I have a testimony that this gospel is true and that the Church of Jesus Christ has been restored on earth.” This young man chose the Lord’s way and became an example of a true disciple in every aspect.

A faithful young woman decided not to compromise her standards when she was asked to dress immodestly to fit into the business division of the fashion company where she worked. Understanding that her body is a sacred gift from our Heavenly Father and a place where the Spirit can dwell, she was moved to live by a standard higher than the world’s. She not only gained the confidence of those who saw her living by the truth of the gospel of Jesus Christ but also preserved her job, which for a moment was in jeopardy. Her willingness to do what was pleasing in the sight of the Lord, rather than what worked for the world, gave her covenant confidence amidst difficult choices.

Brothers and sisters, we are constantly confronted by similar decisions in our daily journey. It takes a courageous and a willing heart to pause and pursue an honest and meek introspection to acknowledge the presence of weaknesses of the flesh in our life that may impede our ability to submit ourselves to God, and ultimately decide to adopt His way rather than our own. The ultimate test of our discipleship is found in our willingness to give up and lose our old self and submit our heart and our whole soul to God so that His will becomes ours.

вършат нещата, които са удобни и угодни в очите на Господ. Познавам млад мъж, който се колебаеше дали да отслужи мисия, но се почувства вдъхновен да отиде и да служи на Господ, докато слушаше един възрастен ръководител на Църквата да споделя своето лично свидетелство и свещено преживяване като мисионер.

Този млад мъж, вече завърнал се мисионер, казва: „Докато слушах свидетелството на един апостол на Спасителя Исус Христос, успях да почувствам любовта на Бог към мен и изпитах желание да споделям тази любов с другите. В онзи момент разбрах, че трябва да служа на мисия въпреки моите страхове, съмнения и притеснения. Почувствах се напълно уверен в благословиите и обещанията на Бог за Неговите чеда. Днес съм нов човек, имам свидетелство, че това Евангелие е истинно и че Църквата на Исус Христос е възстановена на земята“. Този млад мъж избра Господния начин и стана пример на истински ученик във всяко едно отношение.

Една вярна млада жена решила да не прави компромис със стандартите си, когато поискали от нея да се облича нескромно, за да се впише в бизнес отдела на модната компания, в която работела. Давайки си сметка, че тялото ѝ е свещен дар от нашия Небесен Отец и място, където Духът може да обитава, тя решила да живее според един стандарт, който е по-висш от този на света. Тя не само спечелила доверието на хората, които я виждали да живее според истината на Евангелието на Исус Христос, но също така си запазила работното място, което за кратко било под въпрос. Нейното желание да върши това, което е угодно в Господните очи, а не в очите на света, ѝ дало заветна увереност посред трудни избори.

Братя и сестри, ние непрекъснато ще трябва да вземаме подобни решения в ежедневно си пътуване. Нужно е смело и изпълнено с желание сърце, за да се спрем и да си направим искрен и смирен самоанализ – да признаем слабостите на плътта в живота ни, които може да пречат на способността ни да се подчиняваме на Бог, и в крайна сметка да решим да правим нещата по Неговия начин, а не по нашия. Най-голямото изпитание за нашето ученичество е в готовността ни да се откажем от старото си Аз и да посветим

One of the most glorious moments of mortality occurs when we discover the joy that comes when doing always those things that “work for and please the Lord” and “what works for us” become one and the same! To decisively and unquestioningly make the Lord’s will our own requires majestic and heroic discipleship! At that sublime moment, we become consecrated to the Lord, and we totally yield our wills to Him. Such spiritual submissiveness, so to speak, is beautiful, powerful, and transformational.

I testify to you that following the Lord’s will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven. I pray that each of us, in our time and turn, will be able to declare, with covenant confidence, to our Heavenly Father and Savior Jesus Christ that “what works for Thee works for me.” I say these things in the sacred name of the Savior Jesus Christ, amen.

сърцето и цялата си душа на Бог, така че Неговата воля да бъде наша.

Един от най-славните моменти в земния живот е, когато открием радостта, която произлиза от това едни и същи неща да станат „удобни и угодни за Господ“, а също и „удобни за нас“! За да можем решително и безпрекословно да превърнем Господната воля в наша собствена, е нужно славно и героично ученичество! В този върховен момент ние ставаме посветени на Господ и изцяло подчиняваме своята воля на Неговата. Подобно духовно подчинение, така да се каже, е красиво, въздействащо и преобразяващо.

Свидетелствам, че ако следваме Господната воля в живота си, това ще ни позволи да открием най-скъпоценния бисер в света – небесното царство. Моля се всеки един от нас, в подходящия момент, да може да заяви със заветна увереност на нашия Небесен Отец и на Спасителя Исус Христос: „Каквото е удобно за Теб, е удобно и за мен“. Казвам тези неща в святоото име на Спасителя Исус Христос, амин.